

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 187/2026-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Vidhi Pandit s. r. o., Dúhová 966/8, Slovenský Grob, proti postupu a uzneseniu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. 1 Kpt 75/24/6600-28 z 25. júna 2025 a proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Gpt 801/24/1000-21 z 27. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. decembra 2025 v znení jej doplnenia z 8. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 3 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označenými rozhodnutiami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Navrhuje, aby ústavný súd tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne požaduje priznanie finančného zadost'učinenia 12 500 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu podľa § 347 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (nepravdivý znalecký posudok, tlmočnický úkon a prekladateľský úkon), ktorý podľa nej mala spáchať Mgr. Jana Messerschmidtová, znalkyňa v odbore klinickej psychológie detí a dospelých, v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku z 30. októbra 2020. Predmetný posudok bol vypracovaný na sťažovateľku ako na obeť trestného činu a na účely iného trestného konania vo veci podozrenia z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby (bratom sťažovateľky, pozn.).

3. V priebehu prípravného konania vyšetrovateľ opakovane predvolával sťažovateľku na výsluch, ktorá uviedla, že vo veci vypovedať nebude. Predložila však množstvo listinných podkladov, okrem iného aj znaleckých posudkov znalkyň PhDr. Ilony Wölfelovej a PhDr. Emílie Gajdošovej zhotovených na objednávku sťažovateľky. Z nich malo podľa sťažovateľky vyplývať, že Mgr. Messerschmidtová sa dopustila voči jej osobe uvedeného protiprávneho konania, pretože závery týkajúce sa osoby sťažovateľky sa výrazne odlišovali od tých, ktoré boli obsiahnuté v znaleckom posudku Mgr. Messerschmidtovej.

4. Vyšetrovateľ ďalej vypočul podozrivú – znalkyňu Mgr. Messerschmidtovú, svedkyňu [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (matku sťažovateľky) a zabezpečil všetky tri znalecké posudky, s obsahom ktorých sa oboznámil. Znalkyňa Mgr. Messerschmidtová vo výpovedi trvala na záveroch znaleckého posudku, ktorý vypracovala na sťažovateľku a zdôraznila, že posudok bol vyhotovený na konkrétny účel konkrétneho trestného konania, pričom zisťovala odpovede na otázky týkajúce sa osobnosti sťažovateľky, jej pamäte, intelektu, možných známkov v psychike znižujúce vierohodnosť výpovede vo vzťahu k vyšetrovanej udalosti a možných následkov na psychiku vplyvom konania páchatel'a. Znalecký posudok bol vypracovaný v danom čase a jeho výsledky nie je možné preniesť na iné situácie, napríklad v konaní týkajúcom sa starostlivosti o maloleté deti, pretože to spadá do kompetencie znalcov poradenských psychológov, ktorí pristupujú k posúdeniu osobnosti z iného uhla pohľadu a ona sama sa tomu nevenuje. Súčasne uviedla, že jej znalecký posudok bol kontrolovaný aj Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) na základe podnetu sťažovateľky, pričom dospelo k záveru, že výrazné pochybenie nenašlo. Ministerstvo dodalo, že sa stáva, že znalecké posudky si odporujú, ale nie je to znakom falšovania či nepravdivosti týchto posudkov.

5. Na základe § 147 ods. 1 Trestného poriadku bol do vyšetrovania pribratý Ústav pre znaleckú činnosť v Psychológii a Psychiatrii, spol. s r. o. (ďalej len „ústav“), pre účely revízie znaleckého posudku Mgr. Messerschmidtovej. Z revízneho znaleckého posudku vyplýva, že kontrolovaný znalecký posudok spĺňa formálne náležitosti a hoci v ňom boli zistené určité pochybenia, nejde o také závažné nedostatky, ktoré by spochybňovali závery znalkyne. Podľa ústavu rozhodne nemožno konštatovať, že ide o plagiátorstvo a vedome nepravdivý posudok a nemohol spôsobiť závažné následky na duševnom či telesnom zdraví sťažovateľky. Ústav sa vyjadril aj k znaleckým posudkom vypracovaných podľa neznámeho obsahu zadania sťažovateľky, pričom obe znalkyne neboli informované o posudku Mgr. Messerschmidtovej, nevedeli o spore sťažovateľky so znalkyňou a neboli ani informované o trestnej veci, v rámci ktorej bol predmetný znalecký posudok vypracovaný. V žiadnom z vyšetrení nie je zmienka o tom, že sťažovateľka už niekoľko rokov (pri svojich mimoriadnych schopnostiach a vzdelaní) nikde nepracuje, lebo sa musí venovať „ochrane svojej osobnosti“ a sporom so znalkyňou, za čo žiada od štátu odškodnenie, najlepšie v zlatých tehličkách.

6. Po vykonaní dokazovania vyšetrovateľ uznesením z 18. marca 2025 trestné stíhanie zastavil, pretože dospel k záveru, že v tomto prípade nedošlo k naplneniu všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 347 ods. 1 Trestného zákona a nebol ani dôvod na postúpenie veci. Nebol preukázaný úmysel znalkyne Mgr. Messerschmidtovej vytvoriť na sťažovateľku nepravdivý znalecký posudok, a tým jej spôsobiť ujmu.

7. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej uviedla, že podľa jej názoru existuje dostatočný súbor dôkazov, ktorý odôvodňuje okamžité vznesenie obvinenia voči viacerým

osobám, konkrétne aj voči znalkyni Mgr. Messerschmidtovej. Namietala postup orgánov činných v trestnom konaní, ako aj postup dozorujúcej prokurátorky v predmetnej trestnej veci. Poukázala na údajné nezákonné postupy vyšetrovateľa, na nedostatočne vykonané dokazovanie a na absenciu potrebných dôkazov. Dôkazmi, ktoré potvrdzujú jej tvrdenia, sú napríklad znalecké posudky, ktoré boli vypracované na jej objednávku. V sťažnosti spochybňovala závery znaleckého posudku Mgr. Messerschmidtovej, ako aj znaleckého posudku vypracovaného ústavom.

8. Krajská prokuratúra sa stotožnila so závermi vyšetrovateľa a dodala, že nebol produkovaný žiadny dôkaz o tom, že by Mgr. Messerschmidtová vo svojom znaleckom posudku úmyselne uviedla nepravdu o výsledkoch vyšetrenia sťažovateľky v úmysle poškodiť jej záujmy v súvislosti s rozhodnutím v trestnej veci, v ktorej mala byť poškodenou. Ani znalecké posudky objednané na žiadosť sťažovateľky uvedené tvrdenia nepreukázali. Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o zaujatosti prokurátorov v danej veci a invektívam voči dozorujúcej prokurátorky počas celého prípravného konania krajská prokuratúra uviedla, že v tomto smere neboli splnené podmienky na podanie námietky zaujatosti, resp. dôvodom podania námietky bol riadny procesný postup a následné rozhodnutie vo veci, s ktorým sťažovateľka nesúhlasila.

9. Na základe uvedeného krajská prokuratúra sťažnosť sťažovateľky napadnutým uznesením zamietla ako nedôvodnú.

10. Sťažovateľka sa následne obrátila na generálnu prokuratúru podaním označeným ako žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku o preskúmanie postupu prokurátora krajskej prokuratúry, v ktorej rekapitulovala jeho doterajší priebeh. Zároveň žiadala vydanie pokynu dozorovému prokurátorovi s cieľom opätovného vedenia trestného stíhania, a to aj voči konkrétnej osobe a aby zabezpečila, aby bol postup vyšetrovateľa a prokurátora v súlade s právami obeť.

11. V ústavnou sťažnosťou napadnutom vyrozmnení generálna prokuratúra uviedla, že podanie sťažovateľky podľa jeho obsahu posúdila ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní podľa čl. 1 a čl. 13 ods. 1 Príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz č. 11/2019“), pretože postup podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku sa aplikuje v trestnej veci, v ktorej aktuálne prebieha trestné konanie. To však nie je sťažovateľkin prípad.

12. Generálna prokuratúra uviedla, že dospela k rovnakým záverom ako orgány činné v trestnom konaní a s ich postupom sa v celom rozsahu s nimi stotožňuje. V priebehu vyšetrovania nebol vykonaný žiaden konkrétny dôkaz smerujúci k tomu, že by bolo možné posúdiť konanie znalkyne Mgr. Messerschmidtovej ako úmyselný trestný čin. K námietke sťažovateľky, že krajská prokuratúra mala náležite zhodnotiť závery napadnutého posudku v zmysle znaleckého posudku znalkyne PhDr. Wölfelovej, ktorý je podľa sťažovateľky významnejší ako vyjadrenia ministerstva, generálna prokuratúra pripomenula, že na tieto účely bol pribratý do konania ústav, ktorý vypracoval revízny znalecký posudok s jednoznačným záverom. V závere sa generálna prokuratúra vyjadrila aj k tvrdeniam sťažovateľky o tom, že „revízny znalecký posudok od znaleckého ústavu, ktorý školí a vykonáva skúšky budúcich znalcov, bol alibisticky zneužitý vyšetrovateľom a krajskou prokuratúrou na zahľadanie medzinárodného škandálu SR s falšovaním posudkov a likvidovaním intelektuálov cez znalcov psychológie“, ako aj k požiadavke sťažovateľky vykonania kontroly osoby Mgr. Messerschmidtovej týkajúcej sa jej plagiátorskej minulosti. K tomu

uviedla, že ide o ničím nepodložené argumenty, ktoré nemožno použiť v trestnom konaní ako zdroj pre vykonanie ďalších dôkazov a môžu až hraničiť s neprípustnými zásahmi do práv a chránených záujmov osoby znalkyne Mgr. Messerschmidtovej.

13. Žiadosť sťažovateľky generálna prokuratúra odložila ako nedôvodnú bez prijatia ďalších opatrení.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. V obsahu formulovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka rekapituluje priebeh konania, pričom značnú časť tvoria doslovné prepisy jej podaní, sťažností, napadnutých rozhodnutí krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry či obsahu znaleckých posudkov. Samotná sťažnostná argumentácia v podstatnom kopíruje námietky prednesené už v priebehu prípravného konania v rámci sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa, ako aj v žiadosti o preskúmanie postupu krajskej prokuratúry adresované generálnej prokuratúre.

15. Sťažovateľka namieta, že vyšetrovateľ, krajská prokuratúra aj generálna prokuratúra ignorovali jej podstatné skutkové a odborné argumenty vrátane viacerých nezávislých znaleckých posudkov, ktoré zásadným spôsobom spochybňovali pravdivosť, odbornosť a metodologickú použiteľnosť znaleckého posudku Mgr. Messerschmidtovej. Napadnutým rozhodnutiam sťažovateľka vyčíta nedostatočné odôvodnenie, pretože krajská aj generálna prokuratúra sa obmedzili na všeobecné konštatovania, odkazy na ústav a ministerstvo bez toho, aby sa vysporiadali s konkrétnymi, detailne formulovanými odbornými výhradami sťažovateľky.

16. Vyšetrovateľ a odporcovia vôbec neskúmali kontext vyhotovovania posudku, nezabezpečili originály znaleckých testov a odmietali pribrať znalecký ústav na ich kriminalistické preskúmanie, nevyžiadali si audiovizuálne záznamy z psychologického posudzovania s cieľom preveriť ich existenciu, nevyhodnotili náležite svedecké výpovede, pričom na sťažovateľkine námietky prokurátor krajskej prokuratúry vôbec nerefletoval. Odporcovia sa odmietli vecne vysporiadať s nezávislým revíznym posudkom PhDr. Wölfelovej a ďalšími predloženými posudkami, ktoré detailne identifikovali zásadné metodologické a odborné pochybenia znalkyne Mgr. Messerschmidtovej. Takýto postup je podľa sťažovateľky ústavne neakceptovateľný. Znalkyňa evidentne prekročila rámec svojej odbornej spôsobilosti tým, že vyslovovala psychiatrické diagnózy bez účasti lekára psychiatra. Znalkyňa tiež použila mimoriadne nedostatočnú, neprimeranú a metodologicky nesprávnu testovú batériu, ktorá neumožňuje posúdiť osobnosť dospeléj osoby, a už vôbec nie vyvodzovať závery o jej psychickom stave. Revízna znalkyňa PhDr. Wölfelová upozornila, že znalkyňa Mgr. Messerschmidtová na základe nedostatočných testov vytvorila tzv. „diagnostickú úvahu“, v ktorej uvádza poruchy myslenia, bludy, prítomnosť duševného ochorenia, a to bez akejkoľvek opory v testových výsledkoch. Znalkyňa Mgr. Messerschmidtová si týmto prisvojila rolu psychiatra, čím hrubo prekročila rámec svojej odbornej spôsobilosti a porušila zákonné aj odborné limity znaleckej činnosti. Toto konanie znalkyne nie je možné vyhodnotiť ako neúmyselné, ako to uvádza vo svojom rozhodnutí generálna prokuratúra.

17. Záver vyšetrovateľa o tom, že znalecký posudok Mgr. Messerschmidtovej o tom, že nemá dopad na iné konania, je podľa sťažovateľky v extrémnom rozpore s obsahom spisu a reálnymi

právnymi účinkami posudku, keďže predmetný posudok bol opakované používaný v civilných, rodinnoprávných aj ďalších trestných konaniach vrátane konaní o zverenie dieťaťa a pri hodnotení ďalších trestných oznámení sťažovateľky.

18. Sťažovateľka ďalej namieta, že v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy nebola doteraz riadne vypočutá, zatiaľ čo znalkyňa bola vypočutá opakovane. Navyše jej malo byť opakovane bránené v nazeraní do spisu, v účasti advokáta pri výsluchu a boli falšované zápisnice a jej podpisy. Porušenie citovaného článku ústavy je zosilnené prvkami zjavnej zaujatosti vyšetrovateľov kriminálnej polície v Brezne.

19. Sťažovateľka tvrdí, že pri trestnom čine nepravdivého znaleckého posudku je nevyhnutné skúmať, za akých okolností bol posudok vyhotovený, či bol znalec riadne a zákonne pribratý, aké podklady mal k dispozícii, či konal v rámci svojej odbornej spôsobilosti a či jeho postup sledoval zákonný účel. Vyšetrovateľ a odporcovia však v tomto prípade zlyhali tým, že sa sústredili výlučne na povrchné skúmanie obsahu posudku z hľadiska záverov znaleckého ústavu a ministerstva bez toho, aby preverili okolnosti jeho vzniku, priebeh znaleckého posudzovania a pravdivosť jeho záverov (vrátane toho, či majú oporu vo vykonanom posudzovaní a či je znalkyňa vzhľadom na svoje odborné zameranie oprávnená takéto závery v znaleckom posudku uviesť), ktoré samy osebe zakladajú dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu.

20. Odporcovia konali v zjavnom rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že neskúmali okolnosti vyhotovenia znaleckého posudku, nepreverili, či sťažovateľka vedela, že je objektom znaleckého dokazovania, absolútne rezignovali na preverenie spáchania iných trestných činov. Vyšetrovanie obmedzili len na formálne posúdenie obsahu posudku a nevedli ho spôsobom spôsobilým objasniť subjektívnu stránku konania znalkyne a ignorovali zásadné nedostatky ňou vypracovaného znaleckého posudku, ako aj okolnosti jeho vyhotovenia.

21. Odporcovia v súvislosti s vyšetrovaním trestného činu nepravdivého znaleckého posudku porušili aj pozitívne záväzky vyplývajúce z čl. 3 a 8 dohovoru. Štát zlyhal v povinnosti viesť účinné vyšetrovanie, ochrániť obeť domáceho násillia a zabrániť ďalším zásahom do jej fyzickej a psychickej integrity.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajskej prokuratúry a napadnutým vyrozmnením generálnej prokuratúry a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažovateľka vyjadruje kategorický nesúhlas so závermi krajskej a generálnej prokuratúry o tom, že konanie znalkyne Mgr. Messerschmidtovej nenaplnia znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 347 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (nepravdivý znalecký posudok, tlmočnický úkon a prekladateľský úkon). Domnieva sa, že odporcovia sa dostatočne nevysporiadali so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré uvádzala a ktoré majú oporu najmä v znaleckom posudku PhDr. Wölfelovej.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením krajskej prokuratúry:

23. V súvislosti s touto časťou ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavný súd pripomína, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe

subsidiarity („... *ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd*“). Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorý rovnako vyplýva aj z § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala proti uzneseniu vyšetrovateľa z 18. marca 2025 sťažnosť, o ktorej konala a rozhodla krajská prokuratúra svojím napadnutým uznesením tak, že ju ako nedôvodnú zamietla. Sťažovateľka následne napadla aj uznesenie krajskej prokuratúry žiadosťou, ktorá svojím obsahom zodpovedala žiadosti o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom konaní podľa príkazu č. 11/2019, čoho výsledkom bolo napadnuté vyrozumenie generálnej prokuratúry. Z uvedeného je zrejmé, že právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry predchádzala v dôsledku využitia prostriedku nápravy v osobitnom režime kompetencia generálnej prokuratúry (m. m. IV. ÚS 420/2020, IV. ÚS 78/2026, I. ÚS 143/2026).

25. V dôsledku uvedeného tak ústavný súd odmietol sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv vyrozumením generálnej prokuratúry:

26. Súčasťou označeného základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry a tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa opravným prostriedkom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej opravnému prostriedku (sťažnosti, podnetu – žiadosti) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

27. Ústavný súd východiskovo podotýka, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory generálnej prokuratúry, ktoré ju pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k prijatiu určitého rozhodnutia (v danom prípade napadnutého vyrozumenia, pozn.). Právne závery generálnej prokuratúry môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva.

28. Pre posúdenie ústavnej udržateľnosti záverov generálnej prokuratúry v napadnutom vyrozumení sa ústavný súd dôkladne oboznámil aj s napadnutým uznesením krajskej prokuratúry a jemu predchádzajúcim uznesením vyšetrovateľa. Generálna prokuratúra sťažovateľke zrozumiteľným

spôsobom vysvetlila, z akých dôvodov nemožno považovať konanie znalkyne Mgr. Messerschmidtovej za trestný čin nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnickeho úkonu a prekladateľského úkonu podľa § 347 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V zhode s krajskou prokuratúrou uviedla, že v prípade znalkyne absentuje subjektívna stránka predpokladaná Trestným zákonom, t. j. úmyselné zavinenie, keďže v priebehu vyšetrovania nebol vykonaný žiaden dôkaz alebo reťaz indícií, ktorý by preukazoval opak.

29. Generálna prokuratúra sa vysporiadala aj s námietkou sťažovateľky o tom, že krajská prokuratúra nezobrala do úvahy závery znaleckého posudku PhDr. Wölfelovej, ktorý predložila v rámci vyšetrovania a považovala ho za „revízny“. Generálna prokuratúra poukázala na to, že podľa § 147 ods. 1 Trestného poriadku vo výnimočných a obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie alebo na preskúmanie posudku znalca môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd pribrať na podanie znaleckého posudku znalecký ústav. Zákon teda pamätá na situácie, keď môžu byť závery podaného znaleckého posudku znalca sporné, prípadne sa môžu podstatným spôsobom odchyľovať od zistení a záverov znalca, ktorého si do konania pribrala procesná strana, a v týchto prípadoch môžu orgány činné v trestnom konaní pribrať do konania znalecký ústav na podanie tzv. revízneho znaleckého posudku. To bol aj prípad sťažovateľky, preto vyšetrovateľ postupoval správne, keď do konania pribral ústav.

30. Ústavný súd pripomína, že znalecký posudok PhDr. Wölfelovej nie je možné považovať za revízny. Tak si ho označila sama sťažovateľka, ale v skutočnosti tento dodala sama sťažovateľka bez toho, aby bolo známe presné zadanie otázok rovnako tak, ako pri ďalšom znaleckom posudku znalkyne PhDr. Gajdošovej. Za skutočne revízny znalecký posudok je preto potrebné považovať ten, ktorý bol vypracovaný ústavom pribratým do konania na základe rozhodnutia vyšetrovateľa. Práve jeho účelom bola revízia posudku Mgr. Messerschmidtovej s jasným zadáním, aby sa ústav vyjadril k prípadným pochybeniam znalkyne a k tomu, aké môže mať nesprávne vyhotovený posudok následky pre sťažovateľku. Z revízneho znaleckého posudku jasne vyplýva, že aj napriek určitým nedostatkom rozhodne nemožno považovať znalecký posudok Mgr. Messerschmidtovej za vedome nepravdivý alebo plagiátorský a nemohol spôsobiť závažné následky na duševnom či telesnom zdraví sťažovateľky. Tento záver vyšetrovateľ podložil aj oznámením ministerstva, ktoré takisto vykonalo kontrolu predmetného znaleckého posudku bez zistenia akýchkoľvek väd. Na základe týchto dôkazov podporených výsluchmi podozrivej, svedkov a ďalšími listinnými dôkazmi dospel vyšetrovateľ k záveru, že nedošlo ani k naplneniu objektívnej stránky trestného činu, ktorá má spočívať v uvedení nepravdy znalcom o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie, prípadne v zamlčaní takej okolnosti pred súdom, prokurátorom alebo policajtom v trestnom konaní.

31. Pokiaľ sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že krajská a generálna prokuratúra sa dostatočne a vecne nevysporiadali s ňou predloženými znaleckými posudkami, ktoré mali podrobne identifikovať zásadné pochybenia znalkyne Mgr. Messerschmidtovej, ústavný súd v zhode s generálnou prokuratúrou konštatuje, že nie je úlohou orgánov činných v trestnom konaní hodnotiť jednotlivé metódy či odborné závery znaleckej činnosti, pretože ide o odborné poznatky. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že veľká časť námietok sťažovateľky sa vzťahuje práve na odborné závery znaleckého skúmania, metódy či testy použitých jednotlivými znalkyňami, ktoré podrobne v ústavnej sťažnosti rozoberá. Riešenie týchto otázok však nie je a ani nemôže byť

v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní či ústavného súdu, ale boli podrobené kontrole zo strany ústavu v rámci revízie predmetného znaleckého posudku.

32. Na okraj ústavný súd poznamenáva, že niektoré výhrady v ústavnej sťažnosti sú v zrejmom rozpore s reálnym stavom vyplývajúcim z uznesenia vyšetrovateľa a napadnutých uznesení. Takou je námietka sťažovateľky, že znalkyňa Mgr. Messerschmidtová si prisvojila úlohu psychiatra a stanovila jej psychiatrickú diagnózu. Z revízneho znaleckého posudku ústavu vyplýva, že úvaha znalkyne o možnej psychickej poruche sťažovateľky patrí do kompetencie znalcov z odvetvia klinickej psychológie, ktorí znaky poruchy identifikovali pri klinickom a testovom vyšetrení. Ústav, naopak, uvádza, že znalkyňa mohla potrebu znaleckého posúdenia psychiatrom avizovať vo svojich úvahách i záveroch posudku. Obdobne námietka sťažovateľky, že nebola vypočutá, je jasne spochybnená v napadnutom uznesení krajskej prokuratúry. Z neho a z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že sťažovateľka bola opakovane predvolávaná na výsluch, avšak tá vždy uvádzala, že vypovedať nebude a obmedzila sa na predkladanie listinných podkladov počas celého vyšetrovania.

33. Ústavný súd v závere zdôrazňuje, že predmetom vyšetrovania bolo zisťovanie, či konaním znalkyne Mgr. Messerschmidtovej pri vypracovaní znaleckého posudku na účely iného trestného konania mohlo dôjsť k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty prečinu podľa § 347 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Toto bola kľúčová otázka, ktorú vyšetrovateľ a odporcovia zodpovedali zrozumiteľným a zákonným spôsobom. Nešlo o hodnotenie samotných záverov týkajúcich sa psychologického posúdenia osobnosti sťažovateľky, hodnotenie ňou predložených znaleckých posudkov, okolností vzniku, priebehu znaleckého posudzovania či interpretácie a metodologickej použiteľnosti znaleckého posudku. Rovnako tak sťažovateľkou uvádzané použitie znaleckého posudku Mgr. Messerschmidtovej v iných civilných či rodinnoprávných konaniach (avšak bez uvedenia dôkazu o takomto použití) nemôže byť predmetom konania, ktorého výsledkom sú napadnuté rozhodnutia.

34. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého vyrozumenia generálnej prokuratúry v spojení s uznesením krajskej prokuratúry nadväzujúce na uznesenie vyšetrovateľa predstavuje dostatočný základ na zamietnutie sťažnosti v uvedenej veci, resp. odloženia žiadosti. Generálna prokuratúra svoje právne závery odôvodnila zrozumiteľne a dostatočne, preto napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené. Právne závery generálnej prokuratúry nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Generálna prokuratúra, ale aj krajská prokuratúra sa argumentmi sťažovateľky v sťažnosti a žiadosti zaoberali a poskytli jej primeranú odpoveď, z ktorej zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré bola sťažnosť zamietnutá, resp. žiadosť generálnou prokuratúrou odložená bez prijatia ďalších opatrení. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí je zjavné, že krajská prokuratúra a generálna prokuratúra sa zamerali na to, či argumentácia sťažovateľky a dostupné dôkazy svedčia o existencii odôvodnených skutkových okolností, ktoré indikujú podozrenie z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu, a tým spáchanie špecifikovaného prečinu znalkyňou. Námietky sťažovateľky takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého vyrozumenia.

35. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto jej ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne

neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na vecnú previazanosť argumentácie sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie ďalších základných práv uvedených v bode 1 tohto uznesenia s tou, ktorá sa týka základného práva inú právnu ochranu, ktorého porušenie ústavný súd nezistil, je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu